

K. W. JETER
Boba Fett kelepcéje

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok

John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysyn:
Revan

Paul S. Kemp:
Árulás

Sean Williams:
Végzetes szövetség

Drew Karpysyn:
Megsemmisítés

John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg
Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Húség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**

K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepcéje

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei
Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

STAR WARS™

A FEJVADÁSZ HÁBORÚK 2. BOBA FETT KELEPCÉJE

K. W. JETER

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: SLAVE SHIP

by K. W. Jeter

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 1998

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-409-3

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Barna Ildikó

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: Ez Design Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Köszönetnyilvánítás

A szerző ezúton szeretne köszönetet mondani Sue Rostoninak, aki kijavította baklövéseit; Michael Stackpole-nak a hardverekkel kapcsolatos szakértelméért; Geri Jeter végzős drágakő-szakértőnek (GIA) a drágakövekkel kapcsolatos segítségért.

Első fejezet

Most...

**(A „*Star Wars – A Jedi visszatér*”
eseményeivel azonos időben)**

A félelem hasznos dolog.

Ez volt az egyik leghasznosabb lecke, amit egy fejvadász megtanulhatott. Bossk most véste az agyába.

A *Hound's Tooth* pilótafülkéjének ablakán keresztül látta a robbanást, amely lángtömeggé és megfeketedett duracélszilánkfelhővé változtatta a másik hajót, Boba Fett *Slave I*-ét. Miközben ez a látvány kötötte le a figyelmét, szinte megsüketítette a széles sávú kommunikációs csatornán keresztül érkező, elektromagnetikus halálsikolyra hasonlító sztatikus robaj. A perzselő, többoktávós zaj jó néhány percen keresztül ömlött a *Hound's Tooth* pilótafülkéjének hangszóróiból, egészen addig, míg Fett hajóján a tüzes apokalipszis végül elemésztette és elnémította az utolsó áramkört is.

Amikor visszatért a hallása, Bossk kinézett az űrnek arra az immár üres pontjára, amit korábban a *Slave I* foglalt el. A hűvös csillagháttér előtt az izzó fehér fémdarabok színe matt vörösre változott, ahogy a vákuum kiszívta belőlük az olvadás forróságát. *Boba Fett meghalt* – gondolta Bossk végtelen elégedettséggel. *Végre!* Bármiféle atomok is alkották a néhai Boba

Fettet, azok is ártalmatlanul, egymástól különválva sodródtak az úrben. Mielőtt visszajutott a saját hajójára, Bossk éppen elég termális robbanóanyagot rakott a *Slave I*-be ahhoz, hogy a fedélzeten tartózkodó élőlényekből – bármifélek legyenek is azok – ne maradjon más, csupán hamu és néhány rossz emlék.

Mindezek tudatában Bossk tisztában volt vele: ha még mindig fél, a gyomra még mindig görcsbe rándul, ha a gondolataiban megjelenik Boba Fett képe, akkor irracionálisnak tekinthető a reakciója. *Meghalt, elpusztult, nincs többé...*

A *Hound's Tooth* pilótafülkéjének csendjét a vezérlőpultból érkező, alig hallható csengetés törte meg. Bossk lenézett, és látta, hogy a felderítőrendszer egy másik hajó jelenlétét érzékeli a közvetlen közelben, sőt – a kijelzőn megjelenő koordináták szerint – szinte a *Hound's Tooth* hátán.

És ez a hajó az volt, amit *Slave I* néven ismertek. Az azonosító tökéletes egyezést mutatott.

Ez lehetetlen! – gondolta Bossk döbbenetben. A szíve reszketve megtorpant a mellkasában, majd bizonytalanul folytatta a dobogást. A robbanás előtt Bossk ugyanezeket az azonosító adatokat vette a saját hajója túlsó oldaláról; éppen időben fordította meg a *Hound's Tooth*-t ahhoz, hogy lássa a pilótafülke ablakán túl megjelenő hatalmas, mindent elemésztő lánggomolyt.

Most azonban már értette: nem magát a *Slave I*-et látta. Ami pedig azt jelentette, hogy...

Bossk egy másik hangot is hallott, ami még halkabb volt, és a saját hajója egy másik részéről érkezett. Volt valaki a fedélzeten; éles trandoshai érzékszervei egy másik élőlény szagmolekuláit regisztrálták a hajó recirkulált atmoszférájában. És Bossk már azt is tudta, ki a látogatója.

Itt van! Bossk ereiben megfagyott az amúgy is hideg vér. *Boba Fett.*

Bossk már tudta, hogy rászedték. A robbanás nem emésztette el se a *Slave I*-et, se a rajta utazókat. Fogalma sem volt, Boba Fettnek hogyan sikerült végrehajtania ezt a cselt, de megtet-

te, ehhez kétség sem férhetett, és a pilótafülkét megtöltő, fül-siketítő elektronikus zaj éppen elég volt ahhoz, hogy a hívatlan látogató átjusson a *Hound's Tooth* fedélzetére; a sivítés éppen elég ideig tartott ahhoz, hogy Fett kinyissa a zsilipajtót, és behatoljon rajta.

A pilótafülke mennyezeti hangszórójából megszólalt egy hang; egy hang, ami nem Bosské, de nem is Boba Fetté volt.

– Húsz másodperc a detonációig – közölte egy autonóm bomba nyugodt, érzelmektől mentes hangja.

Az ilyen bombák közül csak a legnagyobb hatóerejűek rendelkeztek ehhez hasonló figyelmeztető szubrutinokkal... A félelem felolvasztotta a jeget Bossk ereiben. Felugrott az üléséből, és a háta mögötti átjáró felé vetette magát.

A *Hound's Tooth* vészhelyzeti eszközöket tartalmazó fülkéjéhez érve karmos kezével belekotort az egyik szekrény tartalmába. Tisztában volt vele, hogy a *Hound's Tooth* már nem sokáig marad hajó; néhány másodperc múlva, amikor a visszaszámolás befejeződik, gyorsan szétfoszló atmoszferikus gázfelhővel körbevett repesz- és törmelékhalmazzá változik, éppen úgy, ahogy látszólag Boba Fett gépe az előbb.

Bossk, a trandoshai hulló – miközben keresztüldobált még néhány fontos holmit az ütött-kopott buboréktáska önzáró tetejét alkotó gázzrétegen – pillanatnyilag nem azért aggódott a leginkább, hogy a *Hound's Tooth* többé nem képes fenntartani a saját létbiztosító rendszereinek működését, inkább az zavarta, hogy a hajón nem lesz élőlény, akinek a berendezések biztosíthatnák a megfelelő körülményeket. Sőt hajó se lesz, és a hideg vákuumban lebegő törmelék egy bizonyos, egészen kis részét vérmasszák és csontok fogják alkotni, megpörkölődött testszövetek, a néhai kapitány gyorsan megfagyó maradványai. *Elhúzóok innen* – gondolta Bossk. Széles vállára akasztotta a táska hevederét, és a fülke melletti zsilipajtó felé mozdult.

– Tizenöt másodperc a detonációig – szólalt meg a barátságos, nyugodt hang a *Hound's Tooth* központi folyosóján, miköz-

ben Bossk a mentőkapszula felé rohant. A fejvadász tudta, Boba Fett azért aktiválta a bomba autonóm hangáramköreit, hogy félelmet gerjessen benne. – Tizennégy... – Egy intelligens lényt semmi mással nem lehetett jobban cselekvésre bírni, mint azazal, hogy egy testetlen entitás bejelenti a közelgő pusztulást. – Tizenhárom. Fontolóra vette már az evakuáció lehetőségét?

– Kussolj! – mordult fel Bossk. Természetesen nem sok értelme volt beszélni egy halom termális robbanóanyaghoz kötött áramkörhöz, de valahogy nem bírta visszafogni magát. A pulzusát felgyorsító halálfélelem alatt ott lapult a Boba Fettel való találkozásai következményeként létrejövő vegytiszta, gyilkos düh. *Az a büdös, alattomos rohadék...!*

A másik robbanás során keletkezett törmelékdarabok apró, olvadt szélű meteoritokból összeállt rajként bombázták a *Hound's Tooth* pajzssal védett burkolatát. Bossk arra gondolt, ha legalább egy cseppnyi igazság létezne az univerzumban, Boba Fett már nem élne. Sőt nem csupán halott lenne: atomjaira szakadt volna. A hulló dobogó szívét elárasztó düh és pánik őrjítővé fokozódott, miközben a pikkelyekkel borított gerincének újra és újra nekiütődő táskát cipelve rohant. Miért jön vissza állandóan ez a Boba Fett? Hát őt tényleg nem lehet úgy megölni, hogy végleg halott is maradjon?

– Tizenkettő...

Bossk megállapította magában, hogy ez így nem igazságos. Még arra sem volt lehetősége, hogy hátradőljön a pilótaülésben, és élvezze, ahogy a meleg ragyogás szétárad a testében, az édes békesség, amely egy ellenség megsemmisítésének kellemes velejárója. És Boba Fett volt az első számú ellensége. Össze se tudta volna számolni, hányszor kellett elviselnie a megaláztatást a másik fejvadász miatt. Egy időben összeállt vele, de abból a menetből is vesztesként került ki – legalábbis ezt érezte, amikor Fett sisakjának T-alakú vizorjába bámult, és érzékelte a mandalori páncélzat által elrejtett arcon a diadalmas vigyort. Egy olyan alkalommal, amikor szövetségre lépett Boba Fettel,

titokban már a megölését tervezgette. Az a tény, hogy kudarcot vallott, csak azt bizonyította be, hogy az univerzum kegyetlen, senkivel sem törődő, senkinek sem kedvező hely. Igaza volt a vén Cradossknak, az apjának, aki egyszer, még jóval azelőtt, hogy végzett vele, kijelentette: „Senki sem segédkezik a saját meggyilkolásában, még akkor sem, ha kellene.”

– Tizenegy – közölte a bomba hangja.

Nem volt idő önsajnálatra. Bossk az önfenntartással kapcsolatos gondolatok kivételével minden mást kitörölt az elméjéből. A pulzusa tovább gyorsult, amikor közvetlenül maga előtt meglátta a mentőkapszula reményt adó ajtaját. Fél kézzel magasabbra húzta a táskát a vállán, a másik kezével pedig idegesen az ajtó vezérlője felé nyúlt, bár az még jó pár méterre volt tőle. A *Hound's Tooth*-nak ebben a rekeszében nem voltak keresztjáratok, nem voltak olyan helyek, ahonnan Boba Fett előugorhatott és lelőhette őt. Még mindig volt esélye arra, hogy elmeneküljön.

– Tíz...

Bossk karmának hegye megérintette a nagy, piros gombot, amit célba vett. A mentőkapszula ajtaja éles sziszegéssel kinyílt, láthatóvá vált a zsúfolt, gömb alakú belső fülke; Bossk tudta, amíg odabent lesz, egészen végig összegömbölyödve, a térdét az arcáig húzva kell majd kuporognia. *Ez még mindig jobb, mint meghalni* – emlékeztette magát gyorsan. Bedobta a fülkébe a táskát, és utánamászott.

– Ki... – A fülke bezáruló ajtaja elvágta a szót, kívül rekesztette a bomba rendíthetetlenül nyugodt hangját.

Bossk átnyúlt a táska felett, rácsapott a mentőkapszula aktíváló és kioldó gombjára. A válla keményen a hermetikusan lezárt burok belső ívének feszült. A szűk, kényelmetlen hely megalázó emlékeztető volt, egy másik alkalmat juttatott az eszébe, amikor Boba Fett elől menekült egy hasonló kapszulában; az emlék még mindig élénken élt benne.

Kívülről csattogásokat és recsegéseket hallott: a *Hound's Tooth* berendezései kilövési pozícióba fordították a kabint.

– Gyerünk már... – csikorogta Bossk.

A berendezések émelyítő lassúsággal kattogták végig a programjukat. A zajok megváltoztak, fémes nyikorgássá és kaparásszá változtak. A kapszula úgy remegett, mintha már azelőtt meg akarna állni, hogy maga mögött hagyja a *Hound's Tooth*-t. Bossk ezt az egységet még sosem használta. Már többször gondolt rá, hogy kihajítja a hajóról, minek cipelje magával ezt a felesleges súlyt; trandoshai természetének köszönhetően, ha választani kellett a harc vagy a menekülés között, ösztönösen az előbbi mellett döntött. Attól azonban, hogy Boba Fett is belekerült az egyenletbe, minden megváltozott, és várhatóan az eredmény sem lehetett olyan, mint máskor.

A kapszulának legalább volt egy ablaka. Igaz, alig volt akkora, mint a keze, de a célnak megfelelt. Bossk kinézett rajta, és hirtelen meglátott egy csillagmezőt. Ez csakis azt jelentette, hogy a *Hound's Tooth* külső burkolatán elhelyezkedő kilövőblokk fölötti kapu végre kinyílt. Ezt igazolta az is, hogy Bossk érezte, a gerince nekinyomódik a háta mögötti ajtónak. A tolórakéta kilökte a kapszulát az űrbe, el a hajó közeléből.

Az ablak mögött zavaróan, a tájékozódást ellehetetlenítő módon csúsztak oldalra a csillagok, ahogy a kapszula az egyik oldalára fordult. Bossk meztelen karja közé szorította a táskát, és összepréselte a fogait – így próbálta leküzdeni a véletlenszerű mozgás és a zsigereit görcsbe rándító félelem hatására jelentkező hányingert. Szorosan lehunyta a szemét, és eltűnődött, vajon hol tarthat a bomba visszaszámlálása. Attól függően, hogy Boba Fett mennyi és milyen típusú robbanóanyagot juttatott fel a *Hound's Tooth* fedélzetére, és milyen gyorsan halad az űrben a mentőkapszula, még azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy nem sikerül időben elég távolra jutnia, és a robbanás bolygóközi árhullámként fog végigsöpörni a kapszulán – árhullámként, amit nem tengervíz, hanem kizárólag tűz alkot. Az ujjai

ökölbe görbültek, ahogy elképzelte magát, amint ott kuporog a mentőegység belsejében, mint egy kikelésre váró embrió a tojásban.

Várjunk csak! Hirtelen eszébe jutott valami. Boba Fett nem volt az az önpusztító alkat, valószínűleg azonnal elhagyta a *Hound's Tooth*-t, ahogy elhelyezte és aktiválta a bombát. Ez pedig azt jelentette, hogy a hajója, a *Slave I* – a valódi, nem a csali, ami ugyanazt az azonosítót bocsátotta ki – még mindig ebben a szektorban, a közelben tartózkodik, és... És valószínűleg a robbanás hatósugarán belül! Bossk kissé megnyugodott, lazított a táskára gyakorolt szorításon. Ez a gondolatsor némileg enyhítette a gerince táján összegyűlt, görcsös félelmet. *Boba Fett nem fog robbantani* – gondolta –, *mert akkor magát is elpusztítaná!*

– Öt... – szólalt meg egy másik hang a mentőkapszula belsejében.

Bosk kinyitotta a szemét. Ismét nagy erővel szorította magához a táskát, ahogy a tekintete a fülke egyik oldaláról a másikra cikázott.

– Négy – mondta a bomba nyugodt, immár ismerős hangja.

A félelem már-már felfoghatatlanná és értelmetlenné változtatta a szót. *Itt van!* Boba Fett a mentőkapszula belsejében helyezte el a bombát!

– Három...

Erőteljes adrenalinlöket áramlott keresztül a trandoshai testen. Ellökte magától a táskát, ami így nekipréselődött a gömb belső falának. A karmait kétségbeesetten húzta végig a fülke belsejében, tapogatózott és kaparászott, hogy megtalálja a robbanószerkezetet. Az öklénél is kisebb eszköz is elegendő lehetett ahhoz, hogy a mentőegységet és a testét is atomok laza halmozává változtassa. *Itt kell lennie!* – gondolta dühösen. – *Valahol itt...!*

Forró szikrák pattantak az arcába, ahogy kiszakított egy maréknyi áramkör-lapkát a mentőkapszula végtelenül egyszerű

vezérlőpultjából. Valahogy elszabadult egy légvezeték, sziszegő kígyóként himbálózott a szeme előtt. Az egység kiegészítő berendezéseit alkotó hengerek és ívelt modulok hozzácsapódtak a karjához, a mellkasához, miközben káromkodva kiszaggatott, széttépett mindent, amit elért a karmaival.

– Kettő...

A kapkodás nélküli hang abból a kis méretű, kék kockából érkezett, amit Bossk már a kezében tartott. Tudta, hogy ez a bomba, amit keres. A szerkezetet kis mennyiségű ragasztóval erősítették a légtisztító rácsához. Az anyag még meg se száradt... Bossk kétségbeesetten nézett körül, megpróbálta megtalálni a módját, hogyan szabaduljon ki a mentőegységből.

Hiába...

– Egy.

A kapszula belsejében a tér olyan szűk volt, hogy Bossk nem bírta teljesen kinyújtani a karját. Hátratólta magát a szétszaggatott konzolhoz, az arcát, amennyire lehetett, félrefordította, és a szemközti oldalra, az apró ablak közelébe lökte a bombát.

Semmi sem történt.

Még mindig élt. Lassan visszanézett a kék kockára, amelyet a fülke ívelt falához szorított. Az eszköz egyetlen hangot sem adott ki, mintha kifogytak volna belőle a szavak. Fél kézzel közelebb húzta magához, megvizsgálta.

A kocka egyik sarka szétnyílt. Bossk óvatosan bedugta a részbe az egyik karma hegyét, felfeszítette a burkolatot.

A kockában semmi sem volt. Pontosabban: semmi olyasmi, ami úgy nézett ki, mint egy robbanótöltet. Belesett az üres tokba, amiben csupán egy miniatűr hangszórót és néhány előre programozott hangáramkört talált.

Ingerülten ellökte magától a kockát. Tehát nem is bomba volt... A mentőegységen kívülről sem jutott el hozzá a robbanás hulláma, ami azt jelentette, hogy valószínűleg a *Hound's*

Tooth-on sem volt semmiféle pusztító hatású szerkezet. Már sejtette: ha nem esett volna pánikba, ha nem hagyja el a hajóját, ha ott marad és szembenéz Boba Fettel, esetleg rendezhette volna az ügyet az ellenségével egyszer s mindenkorra, és akkor... Akkor még mindig az övé lenne a hajója. De így... Hová tart egyáltalán? A könyöke kényelmetlenül nekifeszült a szűk fülke falának. A megrongált konzol darabjai lebegtek körülötte. Csak az vigasztalta, hogy semmi létfontosságú eszközt nem tett tönkre, legalábbis nem tudott róla. Még mindig volt körülötte belélegezhető levegő, még mindig működőképeseek voltak a kapszula navigációs áramkörei. A rendszer már ráállt a Tatuinra, a legközelebbi lakható világra; a bolygó ismerős képe már ki is töltötte az ablakon túli térszeletet. A mentőegység rövid időn belül leereszkedik az atmoszférába, és leszáll valahol a felszínen. *Valószínűleg valami sivatagban* – gondolta Bossk komoran. – *Ilyen az én szerencsém!* Persze, a Tatuinon nem sok minden létezett a sivatagokon kívül, vagyis igencsak csekély volt az esélye annak, hogy más típusú környezetben fog landolni.

Pózt váltott a fülkében, mert a táska tartalma fájdalmasan nyomta a bordáit. Legalább ezt a pár holmit sikerült elhoznia a *Hound's Tooth*-ról. Pár értékes tárgyat. Vigasztaló volt a tudat, hogy a félelem nem törölt ki a fejéből minden ösztönt. Természetes, trandoshaiakra jellemző mohósága legalábbis még működött. Azt persze egyelőre nem tudhatta, hogy sikerül-e profitálnia abból, amit megmentett, amit magával hozott.

Előrenyúlt, megfogta a kék kockát, a megnyugtatóan csendes álbombát. Érzelmek buggyantak fel benne, ahogy ránézett a tenyerén tartott tárgyra. Szűnni nem akaró düh áradt szét benne, ugyanaz, amit mindig is érzett Boba Fettel kapcsolatban. Ez a harag már-már szunnyadni látszott, most azonban feléledt a szíve sötét zugaiban.

Az egy dolog, hogy Boba Fettnek sikerült őt elúznia a saját hajójáról, ezt akár stratégiai húzásnak is lehetett nevezni, olyas-

valaminek, ami tökéletesen passzolt az univerzum által a megtevesztés mesterének tartott fejevadászhoz, de... De az, hogy Boba Fett becsempészte ezt a csalimodult, ezt a beszélő kockát a mentőkapszula belsejébe, pusztán azért, hogy megijessze őt...

Ezt nem tudta másnak minősíteni, csakis vegytiszta szadizmusnak.

Bossk ökölbe szorította a kezét, összeroppantotta a kockát, és félrehajította. Pikkelyes karjával átfogta a lábát, állát a térdére eresztette. A Tatuin felszínének részletei egyre jobban kibontakoztak az ablakon túl, és ezzel párhuzamosan egyre sötétebbé, egyre gyilkosabbá váltak Bossk gondolatai.

Legközelebb! – fogadkozott. – *Mert lesz olyan, hogy legközelebb...*

A sérelmek listájára, amelyet a szívében őrzött, és amelyek mindegyike mellett Boba Fett neve szerepelt, felkerült egy újabb.

Második fejezet

– Hagytad elmenekülni.

Neelah elfordult a *Slave I* pilótafülkéjének ablakától. A távolban a mentőkapszula, amelyben a Bossk nevezetű fejvadász tartózkodott, aprócska, pislákoló fénypont volt csupán a csillagok között; egy pont, amely valamivel később elveszett annak a bolygónak az íve mögött, amely felé tartott.

– Most megállapítottál valamit, ami nyilvánvaló – felelte Boba Fett. Kesztyűs kezét végighúzta a pilótaülés előtti vezérlőkarokon.

– Igen. Nos, én sem értem. – Ez a megjegyzés Dengartól érkezett, aki a pilótafülkébe vezető folyosón állt. Az arca még mindig fénylett a nem sokkal korábbi erőfeszítések verítékétől. Sok mindent kellett megmozgatni, méghozzá meglehetősen gyorsasággal, sok mindent kellett átjuttatni a hajóból a szállítómodulba, amelyet kilőttek belőle. – Az a haramia azzal próbálkozott, hogy megöljön minket.

– Nem *minket* – javította ki Fett. – Engem. Minden valószínűség szerint Bossk nem is tudta, hogy ti ketten a fedélzeten tartózkodtok.

Neelah ettől valahogy nem érezte jobban magát. Az események túlságosan gyorsan követték egymást már azelőtt is, hogy Boba Fett hajója felszállt a Tatuin Dúne-tengeréről; ő sosem szerette az ilyen rohanást. A *Slave I* úgy süvített át az éjszakai

égbolton, mint a halálos céltudatosság felnagyított emblémája, éppen időben ahhoz, hogy szétlapítson párat azok közül a fegyveresek közül, akik őt, Dengart és Fettet sarokba szorították. Boba Fett a lövöldözés során irritáló módon végig megőrizte közömbös nyugalmát. *Könnyű neki* – mérgelődött magában Neelah. Boba Fett volt az, aki továbbította a jelet a fejük fölött orbitális pályán haladó *Slave I*-nek. Vagyis Boba Fett tudta, hogy a hajó közeledik, csak éppen nem érezte szükségét annak, hogy erről tájékoztassa a társát.

Mert még mindig azok vagyunk – gondolta Neelah. *Társak*. A mellén összefont karral hol az egyik, hol a másik fejevadászt tanulmányozta. Dengart nem volt nehéz kiismerni; Neelah valószínűnek tartotta, hogy vele alkut köthet, mert be fogja tartani a megállapodást – különösen akkor, ha van valamennyi, bármennyi esély arra, hogy valamiféle haszonra tegyen szert belőle. Neelah még azt is tudta, hogy Dengarnak miért van szüksége pénzre; Dengar már mesélt neki a jövődóbeli menyasszonyáról, egy Manaroo nevű nőről, és arról is, hogy szeretne akkora zsákmányra szert tenni, hogy végleg felhagyhasson a fejevadászkodással. *Okos férfi* – állapította meg Neelah. – *Legalábbis elég okos ahhoz, hogy megértse: veszélyes dolog egy olyan személy társának lenni, mint Boba Fett*. A már összeszedett információkból Neelah tudta, hogy Fett üzleti partnereinek élete általában éppen olyan rövid, mint az ellenségeié.

Azok alapján, aminek tanúja volt, még azt is hajlandó lett volna elhinni, hogy Fett halhatatlan. Belezuhan a Karkun vermébe, belezuhan a sarlakk pofájába, de túlélte. Neelah rettenetes állapotban talált rá: a sarlakk emésztőnedvei gyakorlatilag lemarták a húsáról a bőrt. Más élőlény biztosan belepusztult volna egy ilyen sérülésbe, de Boba Fett nem halt meg, sőt a történetek hatására mintha még keményebbé, még szívósabbá és félelmetesebbé változott volna.

Ilyen az én szerencsém... Miközben azt figyelte, Fett hogyan manőverez a hajóval, Neelah ügyelt rá, hogy az arca kifejezés-telen maradjon.

Az ő sorsa összekapcsolódott az univerzum legkeményebb lényeiének sorsával, azokéval, akikre a legkevésbé sem hatott a fenyegetés vagy az erőszak... vagy a csábítás. Bizonyos értelemben véve sokkal jobb helyzetben volt, amikor még Jabba palotájában élt, amikor még a néhai hutt táncoslányai közé tartozott. Akkor és ott legalább tudta, hogy a fiatalsága és a szépsége – valamint az a tény, hogy Jabba vonzódik azokhoz, akik rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal – segíthet neki életben maradni. Egy darabig, vagy amíg Jabba rá nem un sötét szeméire – vagy amíg eszébe nem jut, hogy talán szórakoztatóbb lenne, ha odahajítaná őt a kedvenc rankorja elé, ahogy például azzal a szerencsétlen Oolával tette. Neelah lehunyta a szemét, és alig volt képes elfojtani a reszketést, amikor eszébe jutott, hogyan sikoltzott az a nyomorult lány, hogyan vicsorgott és hörögött a rankor, és Jabba hogy röhögött, mennyire élvezte azt, ami a trónusa alatti, csontokkal teleszórt veremben történik. Azok, akik végül legyőzték Jabbát, a huttot (Dengar a nevüket is elárulta: az egyik Luke Skywalker volt, a másik pedig Leia Organa hercegnő; Neelah nem ismerte őket, korábban még nem is hallott róluk), jó munkát végeztek, amikor megszabadították az univerzumot attól a hatalmas, undorító csigától. Neelah úgy gondolta, túl sokra vágya, ha azt remélné, hogy valaki visszaadja neki a múltját – azt a múltat, ami sötét árnyékokkal elfedett emlékeiben élt arról, hogy ki volt ő, mi minden történt vele azelőtt, hogy egyszer csak Jabba palotájában találta magát.

Túl sok lett volna, ha Boba Fettől várja el ezt. A Fejvadász Céh tagjait csupán egyetlen dolog érdekelte: leszállítani az árut annak, aki a legtöbbet kínálja érte. Ha az árunak történetesen voltak bizonyos gondolatai, félelmei, reményei, vagy ha esetleg olyasvalaminek a maradványai terhelték a lelkét, amit egy korábbi, mélymemóriás törlés során elvileg már eltávolítottak a

tudatából... Nos, ez nem számított. Neelah tisztában volt vele, azt, hogy Boba Fett életben tartja őt, hogy megmenti (amit meg is tett, amikor kihúzta a támadók tűzvonalaiból, és felvette a *Slave I* fedélzetére, pillanatokkal azelőtt, hogy a hajó felszállt), pusztán annak köszönheti, hogy a fejvadász teszi a dolgát. Szó sincs olyasmiről, hogy aggódna érte vagy a testi épségéért.

Éppen ezt kell kiderítenem – gondolta Neelah. – *Azt, hogy mi haszna van Boba Fettnek ebből az egészből.* Ez mindennél fontosabb volt, hiszen az ő életénél jóval több függött attól, hogy mi a válasz erre a kérdésre. Tudta, kétségtelenül ez a kulcs, ami számos más rejtélyt megnyithat, aminek segítségével akár a saját valódi nevét is kiderítheti.

Egy hang szakította félbe borongós gondolatait.

– Még mindig nem mondtad el nekünk – szólalt meg Dengar –, hogy miért eresztetted el ezt a Bossk nevezetű lényt.

Boba Fett hátranézett a másik fejvadászra.

– Te tudod a nevét?

– Természetesen. – Dengar a hajó elülső ablaka alatt elhelyezett adatmonitorokra mutatott. – Felismertem az azonosítót, ami akkor jött elő, amikor ráközelítettünk a hajójára, és úgy hallottam, a *Hound's Tooth* Bossk hajója.

– Helyesbítés – mondta Fett. – Az ő hajója volt.

– Fel fogod robbantani? – Dengar elhúzta a száját, és lassan megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet. Párszor már sikerült összeakaszkom ezzel a Bosskkal, és kiderült, hogy elég kellemetlen tud lenni.

– Ez egyértelmű. – Neelah a *Slave I* fedélzetén maradt és figyelte, ahogy Dengar a két hajó közötti közlekedőalagút vezérlőit kezeli. Az egység kameráján keresztül látta Bosskot, ahogy elrohan halottnak hitt ellensége szelleme elől, amely számára váratlanul materializálódott a *Hound's Tooth*-on. Látta és viszonylag jól szórakozott annak az agyaras trandoshainak a riadalmán, akit már korábban, Jabba palotájában is megfigyelhetett. Bossk azok közé a hivatásos bűnözők, erőszakból élők